

byl stále způsobilý k jejímu provádění, a když se oženil, uzavřel manželskou smlouvu v tom smyslu, že bude mít každého dne k obědu maso a litr piva. Mladá paní Kadenková s počátku plnila smlouvu, ale když přešel první žár lásky, byla jiného názoru. Takový luxus si ještě dovolit nemůžeme, pravila a začala vařit kaši, šklubánky, knedlíky s tvarohem i mákem, lívance, rýži atd. Pan Kadenka to považoval za ženský rozmar, který časem pomine, ale velmi se zklamal. Rozmar nepominul. To byli ještě sami a pan Kadenka to jakž takž snášel při neustálém bručení. Ale když práce přibývalo a přijal dělníka, styděl se před ním a mluvil o sprosté stravě. Paní Kadenková však tvrdošíjně odvírala a vařila podle svého dál. Ale i dělník byl nespokojen se stravou a přitakával panu mistrovi. Pan Kadenka tím povzbuzen, počínal si výbojněji. Paní Kadenková byla tím zarputilejší a za trest vařila šklubánky třikrát za týden. To přivádělo jejího manžela do zuřivosti, protože jedl šklubánky zoufale nerad. Marně prohlášoval, že po šklubánkách ho zebou nohy, že po nich dostává revma a zápal mozkových blan; marně bušil do podrážek a hřebíků, až uletovaly hlavičky. Marně klel. Nadával. Prosil se slzami v očích. Paní Kadenková zůstala neoblomná jako kámen; byla po mamince, pro jejíž tyrdou hlavu skočil tatínek z Daliborky a zůstal na místě mrtev, jak o tom tenkrát psaly noviny.

Pan Kadenka to zkusil z hněvem. Nemluvil na svou choť celý týden, ale bylo to ještě borší: měl šklubánky k obědu za ten týden pětkrát. Ostatní dny byly šklubánky ohříváné. A tu, když skončil tento týden trestu a ponížení, začal pan Kadenka v pondělí ráno rozmluvu dotazem, co bude k obědu.

„Šklubánky!“ zněla lakonická odpověď, „a zítra zase, aby si milostpán na ně zvykl!“

A paní mistrová šla oškrabávat brambory.

„Tak ty tak, pořád mě budeš trápit s tím neřádem,“ rozzlobil se pan Kadenka a dupl nohou.

„A budu a budu!“ ozvalo se z kuchyně.

„A nebudeš! Alys věděla,“ rozčilil se manžel ještě víc, zrudl v obličejí a odhodil řemen, kterým připoutával rozdělanou botu k svému kolenu. Pak popadl knejp a hnál se do kuchyně.

Paní Kadenková postřehla okamžitě vážnost situace a vykřiknuvši, ohlédla se, kudy by utekla před nebezpečím. Na to skočila k oknu, jedním rázem je vyrazila a vyskočila ven. Našla útulek u sousedky a ta neměla nic lepšího na práci, než jít k nejbližšímu strážníkovi a udat zuřivého manžela.

Za malou chvíli odvádělo zuřivého manžela rameno bezpečnosti a spravedlnosti na komisařství...

Co následovalo? Trestní oznámení pro zločin nebezpečného vyhrožování a za nějaký čas přelíčení u zemského trestního soudu.

Pan Kadenka přišel svátečně oblečen a vyholen, s nakrouceným knírem před senát vrch. r. Ed. S o u č k a, aby se zodpídal. Pravil, že se necítí vinen, že chtěl neposlušnou ženu jen postrašit.

„Pane soudní rado, račte uvážít, jak je člověku, když mu žena vaří celý týden za se-

bou šklubánky. To je podvýchiva, která je na mně vidět!“

Členové senátu podívali se se zájmem na pobledlou tvář obžalovaného a přikývli hlavou.

Na to byla slyšena paní Kadenková, nevzdala se dobrodiní zákona, které dovoluje osobám, blízkým obžalovaným, nesvědčiti, přišla a svědčila. Ale muži neublížila. Na otázku předsedovu, zda měla z jednání svého manžela důvodný strach a zda byla uvedena ve strach a nepokoj, odpověděla, že strach sice měla, ale věřila, že on to neudělá. „Je prchlý, ale dobrý,“ dodala a obžalovanému falo srdce.

Svědčyně paní Kobličková, k níž paní Kadenková tenkrát utekla, pravila, že ohrožená manželka přiběhla tenkrát celá ustrašená, ale brzy se upokojila.

Strážník, který tehdy odváděl pana Kadenku, zase vypověděl, že obžalovaný byl klidný a neprotívil se.

Soud obžalovaného osvobodil. „A vy si, paní,“ pravil předobry pan vrchní rada Souček paní Kadenkové otcovským tónem, „dejte s takovými vzdory pokoj. Váš muž těžce pracuje a nesmí strádat podvýživou. Každý den šklubánky! To nemají u nás ani trestanci!“

Paní Kadenková odešla se sklopenou hlavou, její manžel jako vítěz.

Zajímali jsme se o to, zda domácí poměry u Kadenků se změnily a zjistili jsme, že ano. Když prý se manželé od soudu vrátili, popadla paní Kadenková svého chotě kolem krku, dala mu hubičku a prohlásila slavnostně, že šklubánky víckrát vařit nebude. A skutečně za těch pár dní, co utekly od té chvíle, šklubánky na stůl pana Kadenky ještě nepřišly. Tvář pana Kadenky značně zbrunátněla, pan mistr je vesel, vesele bouchá do podrážek a dělník s ním. Když se po masném obědě ubírají znova k práci, mrkají na sebe: „To jsme ji naučili!“ —par.

Vzrušené přelíčení o vyhnání plodu.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Teprve když bylo paní Košvancové opravdu zle, zavolala si lékaře. Ten zjistil, že Košvancová trpí horečkou, že krvácí z rodidel a že běží tu asi o potrat. Tázal se dle své povinnosti na genesi této choroby a tu mu chorá vypravovala, že prý asi před měsícem vezla si od matky brambory na vozíku, že se jí vozík na polní cestě smekl, udeřil jí ojí a kolem do břicha a od té doby (byla tehdy asi ve třetím měsíci těhotenství) že trpí krvácením a výtokem.

Později choroba se zhoršila, lékař nařídil převoz do nemocnice, kdež asi po týdně Košvancová zemřela. Pitvou bylo zjištěno, že jde o celkovou sepsi, pramenící z genitálií, a že tu běží o potrat.

A tehdy učinil vdovec trestní oznámení na Vostrou, porodní asistentku, v němž dovozoval obšírně, že jedině ona jest vinna smrti jeho manželky. Státní zastupitelství zavedlo proti udané ženě trestní vyšetřování ve smě-

ru § 144. tr. z. a vyslechlo řadu svědků, z nichž zejména manžel zemřelé a matka její s naprostou určitostí potvrdili, že Košvancová v době svého ochuravění jim výslovně řekla, že tohle všechno má na svědomí paní Vostrá, že udala přesně její adresu, že výslovně řekla, že byla u ní a ta že jí pomohla.

Při hlavním přelíčení zdařilo se však obhájci vhodně volenými otázkami zaplésti svědky, podporující obžalobu, totiž manžela a matku zemřelé, do značných rozporů. Tak manžel opravil svoji výpověď v ten rozum, že mu řekla jeho manželka toliko, že byla u paní Vostré, nikoliv, že ta jí pomohla, a k otázkám obhájcovým přiznal, že tohle vše říkala mu v době, kdy trpěla vysokou horečkou až 42 stupňů, měnila barvy ve tváři a občas upadala ve mdloby a v bezvědomí. Také mluvila něco o tom, že jí paní Vostrá dala dva chininové prášky.

Matka zemřelé trvala houževnatě na tom, že jí dcera po dlouhém naléhání svěřila, že byla u paní Vostré a ta že jí pomohla. Leč opětně k otázkám obhájcovým přiznala, že dcera již fantasírovala a že měnila barvy ve tváři.

Obžalovaná hájila se tím, že jest pravda, že k ní někdy v měsíci říjnu přišla jí osobně neznámá žena a stěžovala si, že prý vezla od své matky polní cestou na vozíku brambory, že se jí vozík na silnici smekl ke škarpě, že jí udeřil ojí a kolem a od té doby že trpí bolestí v krajině břišní a výtokem. Doznala při téže příležitosti, že se nalézá asi ve třetím měsíci těhotenství.

Asistentka prohlédla chorou, zjistila skutečně výtok a dávši jí toliko kousek hygienické vaty, doporučila jí do lékařského ošetřování. Žádných nedovolených manipulací na ní se nedopustila.

Po odchodu zjistila, že jí zanechala návštěvnice na stole 80 Kč. Poněvadž vlastně s ní nic nepodnikala a darovala jí toliko kousek hygienické vaty, chtěla peníze ty dávkyni vrátiti jako nepřiměřený honorář, ale neznavši jí, nemohla tak učiniti.

Po smrti dostavil se do jejího bytu manžel zemřelé, žádal netoliko zpět oněch 80 Kč, jež žena jeho tam zanechala, ale výhrůžkami že jí udá a znemožní, vynutil z ní 800 Kč na pohřeb a pak po částkách vymamoval z ní další obnosy, jednou na výživu dětí, po druhé na ošacení atd. Při tom stále vyhrožoval, že jí udá, když nebude platiti.

Přítomný manžel konfrontován po této výpovědi, jež v četném auditoriu byla přijata se zřejmým vzrušením, prohlásil, že je sice pravda, že tolik peněz dostal od obžalované, že mu je však dala sama dobrovolně, že naopak ona to byla, která ho prosila, aby nic nepovídal, strkala mu peníze, spínala před ním ruce, prohlašujíc, že ví, že to neměla dělat, že chybila atd. Znalec prof. dr. Slavík podal posudek, v němž s naprostou určitostí prohlásil, že u zemřelé šlo o otravu krve, přivoděnou nedovolenou manipulací, směřující k umělému potratu. Výslovně pak vyloučil možnost, že by smrt byla následovatí po zdánlivém úrazu vozíkem, neboť sepsa nemůže tímto způsobem vzniknouti.

Na výsost zajímavé bylo svědectví MUDr. Borče, který ošetřoval Košvancovou. Ten předně prohlásil, že i jemu si stěžovala na úraz vozíkem a že, ač se jí ptal, kdykoliv k ní přišel, nedala-li si snad pomoci, že to popírala s naprostou rozhodností. Pokud pak jde o otravu, na níž zemřela, prohlásil dr. Borč v naprostém rozporu s dobrodáním prof. Slavíka, že on jako praktický lékař může potvrditi, že sepsa v rodidlech může vzniknouti nejrůznějším způsobem, nikoliv toliko umělým zákrokem. Může vzniknouti i tehdy, vnikne-li do útroby mateční voda, což právě při úrazu vyličeném nemocnou jest pravděpodobno, může dále vzniknouti při vyšetřování nemocné lékařem, při čemž i při největší opatrnosti mohou vniknouti do otevřené rány streptokoky, případně i z nečistých obvazů atd.

Ostatní svědci, slyšení před soudem, sousedky to zemřelé, potvrdili jednotejně, že jim Košvancová vyprávěla o úrazu vozíkem a že se o obžalované porodní asistentce nikdy ani slovem nezmínila, tím méně v tom směru, jako by jí táž byla pomohla.

Obhájce obžalované dr. Mellan v široce založené řeči dovozoval, že obžalovaná jest pravdomluvná. Tvrdí, že Košvancová jí mluvila o úrazu vozíkem, tedy totéž, co dle svědeckého doznání neméně než devíti sousedek vypravovala i jim, zřejmě tedy, že mluví pravdu. Proti obžalované mluví jediná svědkyně, a to jest matka zemřelé, která sama není dosti věrohodná, neboť jest to stará žena s utkvělou představou a jež konečně sama přiznává, že dcera fantasírovala, byla v horečce a ve mdlobách.

V té chvíli za obecného vzrušení povstává matka Košvancová, jež po výsledku sedla si na lavici svědků, a křičí na obhájce: „Vostrá ji zabila! Ta už jich voddělala! Já mluvím pravdu!“

Dr. Mellan pokračuje v řeči, poukazuje, že svědkyně na něho pokřikující jest tím více nevěrohodná, poněvadž nyní svými neslychanými projevy v soudní síni dokazuje zaujatost a nenávisť proti obžalované. Svědkyně takto diskreditovaná nezasluhuje ovšem víry. Opíraje se pak o fakt, že Košvancová byla u Vostré, dokazuje, že, řekla-li Košvancová, že u Vostré byla, řekla jen pravdu, leč podtrhává, že mezi návštěvou porodní asistentky a jejím zločinným zákrokem jest přece jenom veliký rozdíl. Ke konci odsuzuje jednání manžela Košvancové, který dnes hraje si u soudu na spravedlivce, ale byl by patrně mlčel podnes, kdyby mu obžalovaná byla mohla platiti doživotní rentu. Nešlo mu tak, jak se zdá, o ženu, jako o peníze.

Soud po krátké poradě vynesl rozsudek, jímž se obžalovaná sprostuje a to z důvodů v podstatě obhájcem uvedených, zejména pro nevěrohodnost jediné svědkyně, dokazující vinu, totiž matky Košvancové, která mluvila zřejmě zaujatě a nezasluhuje tedy víry.

Líčení předsedal v. r. dr. Hloušek, obžalovanou s úspěchem hájil vyšehradský advokát dr. Mellan.